

1.

Welkom terug

ISBN 978 90 00 38906 3
ISBN 978 90 00 38907 0 (e-book)
NUR 285
© 2024 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Halve kongeriket 2 – Drømmeprinsen*
oorspronkelijke uitgave 2021, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
Published in agreement with Oslo Literary Agency
This translation has been published with the financial support of NORLA

www.bestofyabooks.nl

Tekst © Anne Gunn Halvorsen en Randi Fuglehaug, 2021
Vertaling © Maaike van Rijn
Omslagontwerp bij Barbara
Zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

‘Ziezo, daar zijn we weer,’ zei Rolf, de chauffeur. Hij zette de knipperlichten aan en keek hen aan in de achteruitkijkspiegel.

‘Yes!’ riep Kalle, terwijl Margrethe stil naar buiten bleef kijken door de verduisterde ramen.

Elisenberg, school voor driejarig middelbaar vervolgonderwijs, lag erbij alsof er niets was gebeurd. Het gebouw was nog steeds aan alle kanten ingeklemd tussen hippe koffiebarretjes en tramrails midden in de wijk Frogner in Oslo. Sinds november had het min of meer verlaten gestaan. Zestien weken waren voorbijgegaan sinds de schoolsluiting. Sinds de leerlingen was gevraagd om thuis te blijven vanwege het besmettingsgevaar. Sinds alle feesten, het kerstgala en de andere leuke dingen waar iedereen naar uitkeek, werden afgelast.

Margrethe was er dolblij mee geweest, wat haar betreft had de lockdown niet op een beter moment kunnen komen. Heel Noorwegen wist dat de prinses na het halloweenbal in het ziekenhuis was opgenomen en daarna nog twee weken was ziek gemeld. Voordat ze weer terug naar school had kunnen gaan, was de lockdown gekomen, maar nu was de pauze voorbij.

Margrethe zuchtte. Ze had buikpijn. ‘Waarom stop je hier op straat?’ vroeg ze Rolf, toen ze zag dat hij de auto buiten de poort wilde parkeren.

‘Nieuwe regels. Vanwege het coronavirus mogen er geen auto’s meer op het schoolplein. De beveiliging is er al,’ zei de chauffeur. Hij knikte naar de twee mannen in pak die altijd binnen gezichtsafstand bleven. ‘De Schaduwen’ noemde hun moeder ze. Ze stonden al klaar om Kalle en haar naar binnen te escorteren.

‘Serieus?’ zei Margrethe. ‘Moeten we het hele schoolplein over lopen?’ Rolf knikte zonder zich om te draaien. ‘Hoe denken ze dat een auto covid kan verspreiden?’

Kalle leunde naar haar toe en pakte haar hand. ‘Relax, het komt wel goed,’ zei hij. Ze keek hem aan. Haar vijf minuten oudere tweelingbroer, de kroonprins van Noorwegen. Hij was dan misschien kinderlijk en hyperactief, maar toch: ze was blij dat ze dit nu niet alleen hoefde doen.

Kalle trok zijn hand terug en maakte zijn gordel los, duidelijk ongeduldig om de auto uit te komen. Margrethe haalde diep adem. Er was geen weg terug, het was tijd om de wereld weer in de ogen kijken.

‘Ik weet wat je denkt,’ zei Kalle. ‘Maar er is niemand die zich Halloween nog herinnert.’ Margrethe beet op haar lip, was er absoluut zeker van dat hij dat mis had. Maar hoe zou hij dat moeten begrijpen? Al sinds afgelopen herfst had ze Kalle zo graag willen vertellen wat er die nacht echt was gebeurd, maar telkens had ze het toch niet aangedurfd. Nu was het te laat. Nu kon ze alleen nog maar hopen dat hij het niet van iemand anders zou horen.

Kalle tuurde door de voorruit, boog zich over de rijdersstoel om het schoolplein beter te kunnen overzien. Hij wiebelde onrustig met zijn ene voet en zag eruit als een jongetje dat net in de speeltuin was aangekomen. Margrethe wist best wie hij zocht.

Ze stak een hand in haar tas, viste er een spiegeltje uit en bekeek zichzelf terwijl ze haar haar losschudde. De zwarte mascara zat perfect op haar wimpers. Ze pakte haar lipgloss en bracht een nieuwe laagje aan, wreef toen haar lippen over elkaar en glimlachte beleefd naar het spiegeltje.

‘Zit je gezicht goed? Klaar voor de comeback?’ vroeg Kalle en hij

deed het portier open. Voordat Margrethe antwoord kon geven had hij zijn tas al meegegrist en was de auto uit gesprongen. Ze moest zich haasten om hem bij te houden.

Het leek wel alsof haar broer iets miste. Of dat hij iets extra’s had meegekregen dat zij niet had: een soort pantser, een filter. Het was niet dat het hem allemaal niets kon schelen, ze vermoedde dat hij het gewoon écht niet merkte. Het geroezemoes dat altijd ontstond zodra zij ergens arriveerden. Hoe iedereen meteen op de hoogte was dat ze er waren, prinses Margrethe en kroonprins Karl Johan. Zelfs hier op school stonden ze in de schijnwerpers vanaf het moment dat ze uit de auto stapten. Als enige nakomelingen van het koningspaar waren ze altijd in functie. Dat was wat Kalle maar niet kon begrijpen.

Een blond meisje in een wat te kort leren jack rende op ze af. Lena Karlsvik, de tienermoeder uit Horten, sprong zo in Kalles armen. Die twee gedroegen zich alsof ze elkaar in geen weken hadden gezien, maar in werkelijkheid had Lena de afgelopen maanden zo’n beetje bij ze gewoond.

Margrethe bleef een stukje achter hen staan, hees haar tas ongeduldig over haar schouder en wachtte tot ze klaar zouden zijn. Kalle pakte Lena bij haar middel en zwierde haar rond, zette haar toen weer neer en zoende haar recht op haar mond. Lena had een prins gekregen. Kalle een kikker.

Margrethe rolde met haar ogen voor ze met een boog om hen heen liep. Ze vervloekte die stomme covidmaatregelen. Waarom konden ze niet meer worden afgezet bij de ingang? Was dat nou zoveel gevraagd? Terwijl ze naar het schoolgebouw marcheerde, hield ze haar blik op de grond gericht om hem niet te laten afdwalen richting de vleugel van de derdeklassers. Ze wilde Gustav Heger niet zien, niet nog meer aandacht trekken.

Ze hield haar beleefde glimlach over het hele schoolplein vast en probeerde zich niet te laten raken door het gestaar, maar ze voelde het in haar hele lijf. Kalle had het mis. Het was inmiddels maart, maar zodra de mensen naar haar keken, dachten ze aan Halloween. Het

was nog niet voorbij, het hield iedereen nog steeds bezig. Na het korte persbericht waarin stond dat de prinses in het ziekenhuis was opgenomen, ontplofte het internet in speculaties. Een van de populairste theorieën was dat ze een dronken zelfmoordpoging had gedaan, iets waarop je onmogelijk kon reageren zonder te vertellen wat er echt was gebeurd. De ziekenhuisopname zelf was niet eens het ergste wat er die avond gebeurd was, maar dat wist niemand.

Nog niet tenminste.

Eindelijk kreeg Margrethe haar klasgenoten in zicht. Ingrid met een grote bruine beanie over haar wilde krullen en Arnie met een glanzende kale kop, zonder enige bescherming tegen de kou. Tijdens de lockdown had hij geprobeerd zelf zijn haar te knippen en toen het resultaat niet eens een héél klein beetje geslaagd te noemen was, had hij zijn hoofd maar kaalgeschoren.

Daar had je Tess, de sneaky wannabe-influencer, met idiote strepen eyeliner rond haar ogen en haar lange vlechtjes in een bos over haar rechterschouder. Margrethe voelde een hete steek van haat. Ze was er zeker van dat Tess al jaren informatie over Kalle en haar aan de bladen verkocht, inclusief foto's. Het was een raadsel hoe Tess vier maanden had overleefd zonder koninklijke juice om te dealen. Nog gekker was, dat die stupide beauty-account van haar op TikTok in die periode alleen maar méér volgers had gekregen. Waarschijnlijk kocht ze die gewoon. Margrethe zocht ook naar Fanny. Waar was haar beste vriendin? Ze had toch beloofd dat ze er zou zijn.

De hele groep stond over Ingrids mobieltje gebogen, zo in beslag genomen door wat ze zagen dat Margrethe meteen het ergste dacht. Als Gustav Heger het maar niet online had gezet... als ze maar niet dáárnaar stonden te...

'Margrethe!' Arnies warme glimlach zorgde dat de knoop in haar maag meteen verdween. Ze wisten van niets.

Kalles beste vriend was ook tijdens de lockdown gewoon bij hen thuis over de vloer gekomen, maar toen hij op haar afkwam om haar een hug te geven, deinsde ze automatisch achteruit. Zijn armen ble-

ven in de lucht hangen en hij kreeg een rooie kop. Iedereen staarde naar ze, tot Margrethe een paar keer met haar ogen knipperde en zei 'We mogen elkaar niet aanraken, toch?' Precies op het moment dat Arnie dan maar zijn voet optilde voor een Wuhan-shake, stak zij haar elleboog naar hem uit. Het zag eruit alsof ze de meest hopeloze *battle dance* aller tijden aan het doen waren. Ze hoopte vurig dat niemand het had gefilmd.

'Waar kijken jullie naar?' vroeg ze.

Ingrid draaide snel haar telefoon weg. 'Niks.'

Margrethe begon weer nerveus te worden, maar op dat moment kwam haar broer erbij staan, hand in hand met Lena. Hij grijnsde en wees naar de telefoon. 'Wat gebeurt er? Geef maar hier!' Ingrid hield haar telefoon net iets te lang vast, voor ze hem met een zucht aan Kalle gaf.

2.

Wij tegen het virus

Margrethe keek mee over zijn schouder en slaakte inwendig een zucht van opluchting: het was gewoon een YouTube-clipje. Ze zag genoeg om te begrijpen dat het de Deense kroonprinses Louise was, haar moeders vriendin. *Het is geen kwestie van zieken tegen niet-zieken. Het is geen kwestie van arm tegen rijk, of van land tegen land. Het is het grote WIJ tegen het virus.*

Blijkbaar ging er weer een van Louises beroemde toespraken voor het Deense volk viraal, inmiddels waren het er heel wat. De manier waarop het buurland door de pandemie was geraakt, was ongeveer hoe het in Noorwegen ook was gegaan, met één groot verschil: het Deense koningshuis was erin geslaagd om de crisis te veranderen in een persoonlijk succes. Naast de toespraken over gemeenschapszin en kracht, die op social media gedeeld werden, hadden ze ook zelf vrijwilligerswerk gedaan in ziekenhuizen en zorginstellingen. De foto's van de koninklijke familie in witte uniformen, compleet met mondkapjes en zweetdruppeltjes op hun voorhoofd, gingen de hele wereld over.

Kalle gaf de telefoon terug. 'Jaja, ze zouden er een beat onder moeten zetten, dan werd het komende lente een vette hit op de examenfeesten.' Hij grijnsde en begon energiek met een vuist in de lucht te pompen. 'Wij, wij, wij tegen het virus! Het grote WIJ! Tegen het virus!'

Ingrid liet haar telefoon in haar zak glijden. 'Maar hij was wel goed, toch, die toespraak?' vroeg ze.

Tess knikte. 'Het is ook wij tegen het virus.' Kalle haalde zijn schouders op en begroef zijn gezicht in Lena's haar, waar hij iets deed waar zij van ging piepen. 'Misschien moet jij ook maar gaan werken als verpleger,' zei Lena en ze trok aan Kalles jack.

Hij gooide zijn hoofd achterover en lachte: 'Ja, dat zouden de bladen wel leuk vinden, als ik spuiten zou gaan zetten.'

'Henrik deed het toch ook?' zei Ingrid. De anderen knikten ijverig. Louises zoon, prins Henrik, was een van de mensen die zich als vrijwilliger in het ziekenhuis hadden gemeld toen de epidemie op haar ergst was.

'Tuurlijk deed hij dat,' zei Kalle. 'Henrik doet nooit iets fout.'

'Kennen jullie hem goed?' vroeg Tess nieuwsgierig.

Margrethe deed haar mond open en toen weer dicht, zonder iets te zeggen, en omklemde de koude iPhone in haar zak. Ze had niemand iets verteld over haar contact met prins Henrik van de afgelopen maanden. Over het appje dat meteen was gekomen toen de lockdown inging. Het had haar verbaasd om van hem te horen, ook al was het geen bijzonder persoonlijk bericht. Het waren gewoon wat bemoedigende woorden over je hoofd koel houden en je hart warm; en dat hij hoopte dat zij en haar hele familie gezond zouden blijven. *Groeten aan iedereen!* Waarschijnlijk had hij hetzelfde appje ook naar de Zweedse koningskinderen gestuurd.

Toen al die negatieve krantenartikelen begonnen te verschijnen over hoe het Noorse koningspaar de covidmaatregelen had genegeerd, de quarantaineplicht had verbroken en ook nog over de landsgrenzen was gereisd, had Margrethe een inval gekregen en hem wat screenshots van de kritische artikelen gestuurd. *Hoe was het ook alweer, het hoofd warm en het hart koel houden? In dat geval gaat het hier uitstekend!*

Hij had haar op dezelfde toon geantwoord en ze waren elkaar blijven appen. Het was ontzettend lekker geweest om eens vrijuit met

iemand te kunnen praten, zonder je druk te hoeven maken over waar die informatie terecht zou kunnen komen.

‘Mja, toen we klein waren zagen we elkaar wel af en toe,’ zei Kalle. ‘Maar dat is heel lang geleden. Hij is nu allang volwassen.’

‘Henrik is nog maar negentien,’ corrigeerde Margrethe.

Ineens dook er tussen Arnies kale hoofd en Margrethes bruine haar een zwarte Ralph Lauren-pet op. Eindelijk, daar was ze, met die warme glimlach van haar, diep weggedoken in een oversized college-trui en haar ruime jack.

‘Ja, hoe zijn ze eigenlijk, de Denen?’ vroeg Fanny terwijl ze opkeek vanonder haar pet. ‘Hij lijkt echt wel heel... chill, die Henrik.’

Fanny’s zwarte paardenstaart danste toen ze Margrethe een snelle hug gaf en sorry fluisterde omdat ze zo laat was. Margrethe duwde haar beste vriendin niet weg, maar toen ze Arnies blik op zich voelde begreep ze iets te laat dat dat niet zo slim was.

‘Jaja, “chill”, maar eigenlijk bedoel je *hot?*’ vroeg Kalle met een grijns. Toen fronste hij. ‘Maar hij en die ouders van hem zijn ook fokking sáái. Weet je nog die keer dat we samen Pasen zouden vieren? Het enige wat zij deden, was elk in hun eigen stoel gaan zitten lezen.’

Margrethe wist het nog. Die vredige paasdagen toen iedereen samen was en zij had ontdekt dat het er binnen een gezin ook zó aan toe kon gaan. ‘Het zijn prima mensen,’ zei ze alleen, terwijl haar vingers in haar zak met haar mobieltje speelden.

In zijn berichtjes was Henrik grappig en slim en hij kon om zichzelf lachen. Hij was helemaal niet *fokking saai*, dacht Margrethe. Maar hot was hij absoluut.

‘Misschien dat daarom Denemarken het zoveel beter heeft gedaan dan Noorwegen de laatste maanden,’ zei Ingrid. ‘De mensen hielden zich daar aan de regels omdat hun leiders dat zelf ook deden.’

De anderen zwegen en keken naar Margrethe. Ze voelde hoe het overall begon te jeuken. Wat moest ze nou tegen Ingrid zeggen? *Sorry dat mijn ouders volkomen afwezig waren tijdens de pandemie, sorry dat ze zich niet aan de regels hielden en sorry dat ze zichzelf compleet*

voor lul zetten toen ze de kans hadden om iets goeds te doen? Ze keek omhoog naar de bleekblauwe winterhemel. Nooit eens kunnen zeggen wat je echt vindt. Nooit eens kunnen uitleggen hoe de dingen eigenlijk in elkaar steken.

‘Het is gewoon moeilijk te begrijpen waarom jullie ouders niet méér hebben gedaan, zoals de Denen,’ zei Ingrid. Ze was duidelijk niet van plan het op te geven.

‘Tsja,’ zei Margrethe. Terwijl de anderen haar afwachtend aankeken stak ze haar neus in de lucht. ‘Het is voor jullie ook moeilijk te begrijpen.’ Ze staaarde hen aan. Zij keken terug, net zo lang tot ze hun ogen afwendden.

‘Mooi, mooi. Dan ronden we het politieke kwartiertje hiermee af en gaan weer over tot belangrijker zaken,’ zei Arnie. ‘Zoals, hoeveel afstand moeten we komend weekend houden?’

‘Jij moet in elk geval vier meter uit de buurt blijven van alles wat stuk kan,’ zei Fanny en ze porde hem in zijn zij.

‘Man, ik vind het echt chill dat we weer met de hele klas dingen samen kunnen doen,’ zei Ingrid. ‘Dat is ziek lang geleden! Echt wel dat we fokking vet gaan vieren dat jij zeventien bent geworden!’ Dat laatste was tegen Fanny, die glimlachte.

‘Wat wil je voor je verjaardag?’ vroeg Arnie.

‘Dat heb ik al gezegd,’ zei Fanny. ‘Dat je een beetje uitkijkt voor alle spullen. Papa had geen idee wat hij deed toen hij groen licht gaf voor een klassenfeest.’

Het geluid van de bel zette iedereen in beweging richting de ingang en ineens zag Margrethe hem in haar ooghoek opduiken, met die dikke bos blond haar in middenscheiding. Hij kwam snel aangelopen over het schoolplein. Ze probeerde zelf sneller vooruit te komen, maar de anderen bleven in hetzelfde slome tempo lopen. Het was alsof ze door een laag stroop heen moesten. Al snel liep hij naast haar en grijnsde zijn witte tanden bloot. Een half jaar geleden was ze nog smoorverliefd op Gustav Heger. Nu maakte die gast haar misse-lijk van schaamte. Ze voelde haar hart in haar keel kloppen.

‘Margrethe! Was leuk hè, laatst,’ zei hij met een brutale knipoog. Toen hij haar passeerde hield hij niet in. In plaats daarvan draaide hij zich naar haar om en liep achteruit verder. ‘Jij vermaakt je wel met je vrienden, zie ik?’ Hij praatte nu luider en wees naar hen met zijn telefoon, voor hij het ding naar zijn slaap bracht alsof hij haar salueerde. Margrethe voelde zich ijskoud worden toen de mouw van zijn jack daarbij omhoog schoof en een steunverband onthulde rond zijn rechterpols. Was dat...?

‘Later, Mags.’

Plotseling had ze moeite om adem te halen. Kreeg ineens niet genoeg lucht. De anderen keken verbaasd naar haar. ‘Wat wilde hij eigenlijk?’ vroeg Tess, sceptisch, vals.

‘Gustav Heger in eigen persoon!’ zei Ingrid, zoals gewoonlijk volkomen *clueless*. ‘Is er tussen jou en hem eigenlijk nog wat gebeurd na Halloween? Is dat waarom we je nauwelijks meer gezien hebben?’

Margrethe schudde haar hoofd, hees haar tas wat op en zette de pas erin. Ze marcheerde voor hen uit, nam de trap met twee treden tegelijk en werkte zich naar voren door de dichte drom medescholieren heen. Bij het lokaal ging ze klaarstaan bij de anderhalve-meterstreep op de vloer, om zo dadelijk meteen de klas in te kunnen glippen.

Fanny dook achter haar op en keek haar afwachtend en tegelijkertijd onderzoekend aan. Zoals ze sinds het halloweenbal voortdurend had gedaan. Ze had geen vragen gesteld, was er alleen... geweest. Kwam Margrethe thuis opzoeken, nam haar mee naar buiten, kletste over nieuwtjes, het virus en hoe saai het was dat de tennishal dicht was. Elke keer dat Fanny er was, voelde Margrethe zich een beetje minder somber, een beetje energieker, een beetje lichter. Ze kon zich niet voorstellen hoe ze deze periode zonder haar beste vriendin zou zijn doorgekomen. Maar ook Fanny wist niet wat er eigenlijk met Halloween gebeurd was, en dat mócht ze ook niet weten. Juist Fanny mocht er nooit achter komen!

Margrethe voelde haar telefoon trillen in haar tas, keek even snel en voelde hoe haar hart een sprongetje maakte. De anderen kwamen

nu ook aangelopen en Margrethe liep de klas, in waar Ove, de leraar, al klaarstond met een doos voor hun mobieltjes. *Margrethe. Ik heb iets bedacht*, stond er in het bericht van Henrik. Meer had ze niet kunnen lezen voor ze haar telefoon moest afgeven.

‘Gaan we gewoon weer op dezelfde plek zitten?’ Margrethe knikte met een glimlach naar Fanny. Ineens merkte ze dat de glimlach helemaal uit zichzelf bleef zitten. Gustav Heger was dan misschien nog niet klaar met haar, maar prins Henrik ook niet. En hij had iets bedacht!